

III

Sâmbătă, Ambrosch intră la noi mânând atelajul pe poarta din spate, iar Ántonia sări din căruță și veni în fugă spre bucătărie, așa cum obișnuia să facă pe vremuri la fermă. Purta dres și pantofi și abia putea să respire de cât era de entuziasmată. Mă scutură în joacă de umeri, întrebându-mă:

— Tu nu uitat pe mine, nu-i așa, Jim?

— Dumnezeu să te binecuvânteze, copilă! zise bunica, sărutând-o. Acum că ai venit aici, trebuie să încerci să te porți cum se cuvine, ca să ne faci cinste.

Ántonia se uită cu mare interes prin casă și admiră tot.

— Poate că voi fi genul de fată vouă place mai mult, acum că eu venit la oraș, zise ea, plină de speranță.

Cât de bine era să o avem din nou pe Ántonia aproape de noi, să o vedem în fiecare zi și aproape în fiecare seară! Doamna Harling descoperi că defectul ei cel mai mare era că se oprea mai mereu din lucru ca să se joace cu copiii. Alerga prin livadă cu noi sau ni se alătura în bătaile cu fân din șură, de partea uneia sau a alteia dintre tabere, ori era ursul cel bătrân care cobora din munți și o lua pe Nina. Tony învătă engleză atât de repede, încât, până când Nina începu școala, era în stare să vorbească la fel de bine ca oricare dintre noi.

Eram gelos pe admirația pe care o avea Tony față de Charley Harling. Deoarece era mereu primul din clasă la școală și putea să repare țevile de apă sau soneria ori să desfacă în bucăți ceasul de perete, Ántonia părea să-l considere un fel de prinț. Nimic din ce voia Charley nu era un deranj prea mare pentru ea. Îi făcea plăcere să-i pună mâncare la pachet atunci când el pleca la

vânătoare, să-i cârpească mănușile de baseball și să-i coasă nasturii la jacheta de vânătoare, făcea prăjitura cu nuci care îi plăcea lui și îi hrănea câinele când pleca în călătorii cu tatăl său. Ántonia își făcuse papuci de lucru din stofă, din hainele vechi ale domnului Harling, și tropăia în ei după Charley, gâfâind de-a dreptul de nerăbdare să-i facă pe plac.

După Charley, cred că cel mai mult o iubea pe Nina. Aceasta avea doar șase ani și o fire mult mai complicată decât ceilalți copii. Era capricioasă, avea tot soiul de preferințe nerostite și se supăra ușor. La cea mai mică dezamăgire sau neplăcere, ochii ei de un căprui catifelat se umpleau de lacrimi, își ridica bărbia și pleca în tăcere. Dacă alergam după ea și încercam să o împăcăm, nu folosea la nimic. Mergea mai departe, tot supărată. Pe vremea aceea, obișnuiam să cred că nu există pe lume ochi care să poată să se mărească atât de mult sau care să aibă atâtea lacrimi ca ochii Ninei. Doamna Harling și Ántonia îi luau apărarea tot timpul. Nu ni se oferea nici o șansă să dăm explicații. Învinuirea era simplă: „Ați făcut-o pe Nina să plângă. Acum, Jimmy poate să plece acasă, iar Sally trebuie să se apuce de aritmetică.“ Și mie îmi plăcea de Nina; era de o drăgălășenie ciudată și era imprevizibilă, și avea niște ochi minunați, dar îmi venea adesea să o scutur.

Când tatăl era plecat, petreceam seri vesele acasă la familia Harling. Dacă era el acasă, copiii trebuiau să meargă la culcare devreme sau veneau la mine să ne jucăm. Domnul Harling pretindea nu doar o casă liniștită, ci și toată atenția soției sale. Obișnuia să o ia cu el în camera lor din aripa vestică a casei și să discute toată seara cu ea despre afacerile lui. Deși pe vremea aceea nu ne dădeam seama, doamna Harling era publicul nostru când ne jucam și întotdeauna ne uitam la ea, așteptând sugestii. Nimic nu era mai flatant decât râsul ei.

Domnul Harling avea un birou în dormitor și propriul lui fotoliu lângă fereastră, unde nu stătea nimeni altcineva. În serile când era acasă, îi puteam zări umbra pe jaluzele și mi se părea o umbră arogantă. Doamna Harling nu acorda nici un fel de atenție altcuiva dacă era el acolo. Înainte ca el să meargă la culcare, îi pregătea întotdeauna o cină alcătuită din somon afumat sau anșoa și bere. Domnul Harling avea în cameră o lampă cu alcool și un ibric, iar soția lui îi făcea cafea la orice oră din noapte se întâmpla să vrea el să bea.

Cei mai mulți tați din Black Hawk nu aveau alte obiceiuri în afară de cele casnice; plăteau facturile, împingeau căruciorul bebelușului după orele de program de la birou, mutau furtunul cu stropitoare din loc în loc pe peluză și își duceau familia la plimbare duminică. Prin urmare, domnul Harling mi se părea despot și imperial în purtări. Mergea, vorbea, își punea mânușile, dădea mâna cu alții ca un bărbat care simte că are putere. Nu era înalt, dar își ținea capul atât de trufaș, încât părea un personaj impunător și avea ceva cutezător și bătaios în privire. Îmi imaginam că „nobilii“ despre care vorbea mereu Ántonia semănau foarte mult cu Christian Harling, că purtau paltoane cu capă ca al lui și un diamant sclipitor exact la fel pe degetul mic.

Cu excepția ocaziilor când era tatăl acasă, în casa Harling nu era niciodată liniște. Doamna Harling, Nina și Ántonia făceau la fel de multă gălăgie ca o casă plină de copii și, în plus, aproape întotdeauna cânta ceva la pian. Julia era singura care era obligată să respecte un program regulat de exersat, dar toți cântau la pian. Când Frances venea acasă la amiază, cânta până când era gata masa de prânz. Când se întorcea de la școală, Sally se așeza la pian cu pălăria pe cap și haina pe ea și cânta zgomotos melodiile de pe plantații pe care le aduceau în oraș trupele de

muzicanți de culoare. Până și Nina cânta Marșul Nupțial suedez.

Doamna Harling studiase pianul cu un profesor bun și, cumva, reușea să exerseze în fiecare zi. Curând, am aflat că, dacă eram trimis până la ei cu vreo treabă și o găseam pe doamna Harling la pian, trebuia să stau jos și să aștept în liniște până când se întorcea ea spre mine. Parcă o văd în fața ochilor: corpul ei scund, voinic, așezat cu fermitate pe taburet, mâinile mici și grăsuțe mișcându-se repede și ordonat pe clape, ochii fixați pe partitură cu o concentrare inteligentă.

IV

„Nu vreau să cumpăr din grâul tău cu gărgărițe,
Și nu vreau să iau nici orz,
Dar o să cumpăr o măsură de făină albă, bună,
Ca să-i fac o prăjitură lui Charley.“

Cântam acest cântecel ca să o necăjim pe Ántonia în timp ce bătea cu telul într-un bol, compoziția pentru una dintre prăjiturile preferate ale lui Charley.

Era o după-amiază plăcută de toamnă, răcoasă doar cât să fii bucuros să nu mai joci leapșa în curte, ci să te retragi în bucătărie. Începuserăm să facem biluțe din floricele de porumb și sirop când am auzit un ciocănit la ușa din spate. Tony lăsă lingura din mână și se duse să deschidă.

În prag stătea o fată durdulie, cu tenul deschis la culoare. Părea drăguță, modestă și sfioasă, și părea grațioasă în rochia albastră din cașmir și o pălărioară albastră pe cap, cu un șal în carouri pus cu grijă în jurul umerilor și un portvizit mare în mână.

— Bună, Tony! Nu mă recunoști? întrebă ea cu o voce joasă, catifelată, uitându-se înăuntru, la noi, cu o expresie de șiretenie jucăușă.

Ántonia scoase un strigăt de surpriză și se dădu un pas înapoi, spunând:

— Măi să fie, e Lena! Bineînțeles că nu te-am recunoscut, așa gătită cum ești!

Lena Lingard râse, ca și cum asta ar fi încântat-o. Pentru o clipă, nici eu nu o recunoscusem. Nu o mai văzusem niciodată până atunci cu pălărie pe cap și, la o adică, nici cu dres și pantofi în picioare. Și iat-o acolo, pieptănată, dichisită și îmbrăcată ca o fată de la oraș, zâmbindu-ne cu o perfectă stăpânire de sine.

— Bună, Jim! mă salută ea vesel, intrând în bucătărie și uitându-se în jur. Am venit să muncesc și eu în oraș, Tony.

— Da? Ei, ca să vezi... Ántonia rămase în picioare, deloc în largul ei, lăsând impresia că nu știe ce să facă în privința musafirei ei.

Ușa care dădea în sufragerie, unde doamna Harling croșeta iar Frances citea, era deschisă. Frances o rugă pe Lena să intre la ele.

— Ești Lena Lingard, nu-i așa? Am fost să o văd pe mama ta, dar erai plecată cu vitele în ziua aceea. Mamă, aceasta e fata cea mare a lui Chris Lingard.

Doamna Harling lăsă sculul de lână și o examinează pe musafiră cu o privire rapidă, pătrunzătoare. Lena nu fu deloc intimidată. Se așeză pe scaunul indicat de Frances, aranjându-și cu atenție în poală portvizitul și mănușile gri din bumbac. O urmarăm și noi, cu floricelele de porumb, dar Tony rămase în urmă, spunând că trebuie să bage prăjitura în cuptor.

— Așadar, ai venit la oraș, zise doamna Harling, cu ochii încă ațintiți asupra Lenei. Unde lucrezi?

— La doamna Thomas, croitoreasa. O să mă învețe să cos. Zice că am îndemânare. Am terminat-o cu ferma. Acolo nu se sfârșește munca niciodată și ai mereu o mulțime de necazuri. O să fiu croitoreasă.

— Păi, e nevoie de croitorese. E o meserie bună. Dar eu n-aș scoate din calcul ferma, dacă aș fi în locul tău, zise doamna Harling, pe un ton destul de sever. Ce mai face mama ta?

— Oh, mama nu se simte niciodată foarte bine; are prea multe de făcut. Ar pleca și ea de la fermă, dacă ar putea. Și-a dorit să vin aici. După ce o să învăț să cos, o să câștig destui bani cât să o ajut.

— Vezi să nu uiți asta, zise doamna Harling, cu un aer sceptic, în timp ce reîncepea să croșeteze, mânuind croșeta cu degete pricepute.

— Nu, doamnă, n-o să uit, zise Lena prietenos.

Luă câteva boabe din floricelele de porumb pe care i le oferiserăm insistent, mâncându-le discret și având grijă să nu își facă degetele lipicioase.

Frances își trase scaunul mai aproape de musafiră.

— Credeam că urmează să te măriți, Lena, zise ea, încercând să o tachineze. Parcă am auzit că Nick Svendsen te tot zorea să te măriți cu el, nu?

Lena se uită în sus la ea cu surâsul ei neobișnuit de inocent.

— Da, mi-a făcut curte o bună bucată de vreme. Dar tatăl lui a făcut mare tărăboi din cauza asta și a zis că n-o să-i dea nici un pic de pământ dacă se însoară cu mine, așa că o să se însoare cu Annie Iverson. N-aș vrea să fiu în locul ei; Nick e groaznic de supărat și o să-și verse năduful pe ea. N-a mai vorbit cu taică-său de când i-a promis că se însoară cu ea.

— Și tu ce părere ai despre asta? întrebă Frances râzând.

— Nu vreau să mă mărit cu Nick sau cu orice alt bărbat, murmură Lena. Am văzut ce înseamnă căsnicia și nu vreau să am parte de așa ceva. Vreau doar să-i pot ajuta pe mama și pe copiii de acasă și să nu trebuiască să cer voie nimănui să fac asta.